

תזונה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

מה אתה מתבלבל? הרי דיברו יותר ממאה ואחת פעמים
על הראיות ליהוה שיחזיר עבקישי שעשיח יבוא היום.

ראו עמוד 4

ערב שבת קודש פ' עקב
הי' תהא שנת נפלאות טובה

למה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

כששואלים אותך על משליך הוא מתבלבל!

כאשר שואלים חב"ד'ניק שלומד חסידות ועוסק בלהט בענינים המביאים את הגאולה – מנין לוקחים שצרכים לצעוק "עך מתי" ושמשיה יבוא תיכף ומיד – הוא מתבלבל! • מה אתה מתבלבל? הרי דיברו יותר ממאה ואחת פעמים על הראיות לזה שיהידי מבקש שמשיה יבוא היום ולא בעוד כמה חודשים, ועאכו"כ לא בעוד כמה שנים, ר"ל! אלא שמשיה יבוא תיכף! • ואם-כן כיצד מרהיבים לומר ש"אחכה לו בכל יום – שיבוא" לא היום אלא בעוד חודש או שנה, ועאכו"כ יותר – כאשר כל רגע שמשיה לא בא ובית-המקדש לא נבנה בחזרה הרי זה "כאלו הוא החריב"! • תרגום הפשי משחת שי"פ עקב ה'חשד"מ – בלתי מוגה תנח"ה: "ועד הנחזות התמימים", תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. בנוגע למחזוב, שיהידי צריך לצעוק "עך מתי", מתי תבוא כבר הגאולה – בא היצר כזה דבר שאחך יהיגי לומר גמלי שיחידים ומביא ראיות ע"פ "תורה" שלא צריכים להתנהג כך: כיון שזו לא חודד שלנו, וזוה לא סדר ע"פ שולחן-ערוך.

ב. והבהלה בזה גדולה יותר:

כאשר שואלים שאלות אלו אצל חב"ד'ניק שלומד חסידות ועוסק בלהט ("קאָכט זיך און טוּט") בענינים שמביאים את הגאולה, אזי כששואלים אותו מנין לוקחים שצרכים לצעוק "עך מתי" ושמשיה יבוא תיכף ומיד – הוא מתבלבל ("צענטומולט")!

א. בנוגע למחזוב, שיהידי צריך לצעוק "עך מתי", מתי תבוא כבר הגאולה – בא היצר ומהי ראיות ע"פ "תורה" שלא צריכים להתנהג כך: כיון שזו לא חודד שלנו, וזוה לא סדר ע"פ שולחן-ערוך.

ב. והבהלה בזה גדולה יותר:

כאשר שואלים שאלות אלו אצל חב"ד'ניק שלומד חסידות ועוסק בלהט ("קאָכט זיך און טוּט") בענינים שמביאים את הגאולה, אזי כששואלים אותו מנין לוקחים שצרכים לצעוק "עך מתי" ושמשיה יבוא תיכף ומיד – הוא מתבלבל ("צענטומולט")!

להחזיר לחבר טובה

הן ברוחניות והן בגשמיות

בקשר עם פ' השבוע פ' עקב, ועם הפרקי אבות שקוראים בשבת זו (ד, ב) מובא בזה צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח של"ס"א על שיחת שי"פ עקב, ח"י מנחם-אב ה'תשמ"ט

(נדפס בסר"ש תשמ"ט ח"ב ע' 648)

להלן פענוח הכת"י"ק (בא בהדגשה):

כשם ווי דער אויבערשטער גיט אידן פאר קיום המצוות א שכר מלא וועלכער איז בערך זייער עבודה (שכר מצוה מצוה) און נאכמער דערפון (דערפון קומט צו נאכמער במצוות, בכמות ובאיכות), ביז דער שלמות אין מצוות דלעיל – כולל די שלמות הצוותה ותיבת מיטן אויבערשטן –

והלכות ברכיו – ע"ד זה דארף זיין ב"י א אידן, וועלכער ווערט אנגערופן אדם על שם אדמה לעילין: בשעת ער באקומט א טובה פון א צווייטן אידן, אפילו א טובה גשמית, עאכו"כ א טובה רוחנית (אפילו א טובה קלה) – דארף ער אים אפצאלן שכר מלא, גיט סתם צו יוצא זיין, נאר א שכר וואס איז לפי ערך די טובה וואס ער האט באקומען, און נאכמער דערפון [אויב ער, האט באקומען א מנה פון חבירו – דארף עס ב"י אים אויסרופען די החלטה אז אויב חבירו וועט ב"י אים בעטן מאתיים – וועט ער אים געבן מאתיים, וכי"ב], און אויב חבירו איז עס מזכה מיט א מצוה – דארף ער אים אפצאלן מיט דעם שכר – שכר מצוה מצוה – דורך דעם וואס ער העלפט אים אין לימוד התורה וקיום המצוות (ובפרט אז ער גיט אים די מעגלעכקייט פון מצות אהבת ישראל) – ער זאל צוקומען צו מקיים זיין נאך מצוות און נאך מצוות, מצוה מצוה, און – מיט דער שלמות, הידר און שמתה, און עולה זיין און גיין מחיל אל חיל.

שאלוח: מה חראת לרופא? עונה חוא: חראתי לו את רגלי הרביאה ואת ידי הרביאה, וחוא אמר לי שאני בריא והלכתי הביתה!

שאלוח: חראת לו את ראש החולה? עונה חוא: לא, כיון שפחדתי שיאמר שאני בריא... אמנם חוא חלך לרופא, ושילם מה שצריך לשלם לרופא, אבל חיות שרצה לשמע שחוא בריא, חוא לא העמיד עצמו בספק (שיוכל לשמוע אחרת), וחוא חראה לרופא את חול הרביאה! אבל את חראש החולה או את האבר החולי ר"ל, חוא לא חראה לו...

וח מה שרואים מהמקרה שבבמ', [טענו חסין וחודה לו בשערותיו]: חדיעו לכם, חתתן מציות של רבנים עם זקן לבן חישבב בבית-דין, וסמולכים איש מפי איש ופסיקים שאלת כדבלי, וכשישאלו אותי: חיתנו ש"במיה יהודי" לא נישם "כהלכה"? חוא יענה רבים – ודפיסו א"ז: מה זאת-אומרת, חרי יש [בתי ספר] "ממלכתי דתי"? ישנם מושבים השומרים את דתי חרותת ומעשרותו!

וחי נבלע בין ישראל, ואין לדעת מיה יהודי ומיהו מניו
 ד. שאלת ראש ישיבה אחד מודיע חוא שותק? ענה לי, שחוא עסוק בחבצת חתרת! דבר נעלה מאד. אמרתי לו, האם חתן יודע שישיבה שלך לומדים גוים, ואתו אמור לפניהם שיעורו?

– בין חתמלמים בלייבה חזאת ישנם בחורים (אחד או כמה בחורים) שהם עצמם אינם יודעים (שאינם יהודים), שכלהאבא והאמא שלהם חלעו לארץ ישראל ורשמו אותם על הגבול בתור "יהודים" כך גם חוא חליע לשם ועתה חוא מדרב בלשון הקודש, וגם יש בליד חמעלה ד"החמלך בה (בא"ק) ד אמות", שאומרת ע"ז חומרא (כתבות קיא, א) ש"זכר לחיי הערוה"ב" – אלא שהמורא אומרת זאת על יהודי... וחוא מללחחלה לא ידע שחוא מוי, חוא עבר את חמבול כשהוא חי" בן כך וכך שונים (בגיל צעיר), וחוא ככלל לא חבחין ככל חענין, וחליע לחתני", או למקום אחר, ורהא שחוא רשום בתור "יהודי", אזי חוא חחחבר עם כל חלדים. ולחמ"כ כיון שהי' לו ראש טוב חוא נסע ליייבה, וחוא יושב ביייבה פלונית, ומקשיב לשיעור, וכשייש לו שאלה חוא חולך לרהאש ישיבה, וחראש ישיבה שמה בחידישי חתרתה שלו, וחוא אינו יודע שחוא במד דחמלמוד חורה לעכו"ם שחייב כך וכך, כיון שהעכו"ם אינו יודע שחוא עכו"ם, שהרי אבא והאמא שלו לא סיפרו לו על זה!

מה יוצא מהרצת חתורה שלך – שבייעור שלך יושב ומקשיב מניו
 ואח"כ כשאבים לחפש שידוד לבת, אזי נחי' חסדו בארץ ישראל שבכו"כ משפחות חולכות ליייבות חמדלות, ושואלים את חראש ישיבה על בחור טוב, ובמילא באם חבחור למד חמש שנים ביייבה חדולה, וחראש ישיבה מוריצה ממנו, האם ילך לחקור ולדריש מי חם האבא והאמא שלו? אף אחד לא יחשוב על ריעיון כות!

ובאם חראש ישיבה יאמר שחוא מתמיד ושקדן וראוי לחיות שר ומושל בישראל, במה של חורה, אזי חאבא והאמא של חנערה לא יתחילו לחקור ולדריש – חם סומכים על חראש ישיבה! וחקול תלי במיארנו!
 (חגונם חפשי משיחת כ"ג מתחם אג חתיש"ל א – בכתי חגונת)

שיבוא", חו רק סעיק וסניק לרה, אלא עיקר ועצם חרה, חיה ממקום אחר (כדלמנו), ו"חכה לו בכל יום שיבוא" אכן אפשר לכאורה לפדש בשיי אפנים: א) "חכה לו בכל יום שיבוא", בכל יום, ב) "שייבוא" במשך חזמן (ר"ל) – אבל שחודי שחידעגים את עיקר ועצם חרה, לוח, זה מנלה לנו כבר שהפירוש ב"חכה לו בכל יום שיבוא" חוא – שייבוא ביים זה ממש.

עיקר ועצם חרה, לוח חיה, מנוסח חחמלה שכל יהודי אומר בכל יום בחמלה חעמיה: "לישועתך קוינו כל חיים", "את צמח דוד עבדך מהרה חצמחה" ובשבת ויו"ט – "וחחניה עינינו בשווב לציון ברחמים";

כאשר אומרים "לישועתך קוינו כל חיים" בחמלה מנחה (לדוגמא) חרי לא מתכוונים לבקש שהישועה תהי' – מי יודע בעוד כמה זמן, ובטח לא בעוד 1900 שנה (ר"ל)... אלא מתכוונים שהישועה תהי' ביים וברגע זה ממש. "את צמח דוד עבדך מהרה חצמחה", וחחחניה עינינו (לא עינים של אישים חדרר אחר) בשווב לציון!;

כיון שאם חכוונה חיה שהישועה תבוא – מי יודע בעוד כמה זמן – מודע חודרים ע"כ שווב פעם בחמלה ערביית, שחוא ככלל "רשות"? אלא ברהי מתכוונים בחמלה מנחה שחישועה תבוא מייד, וכאשר מוגיע חזמן של חמלה ערביית ומשיח חחעכב ח"י – אזי מבקשים שווב פעם "לישועתך קוינו כל חיים" שחוא יבוא מייד.

ד. ובאמת לא זקוקים כאן לחסברות וביאורים כלל:

כאשר ישאלו אצל חולה ר"ל, מה חוא מבקש על רפואתו וישועתו חפוטית – האם חוא מתכוון ב"לישועתך קוינו כל חיים" מה

מה אתה מתבלבל? חרי דיברו יתור ממוה ואתה פלעגים על חראיות לוח שיהודי מבקש שמשיה יבוא חיים ולא בעוד כמה חודשים, ועכו"ם" לא בעוד כמה שנים ר"ל! אלא שמשיה יבוא חכין!

ובכלל: חחוב "חחישונה", וחממרא אומרת "כלו כל חקייצו ואין חודב חולו אלא בשחובה" – חעשה חחובה וחבוא על ידי כך את חחאלה! אתה מחעצל לעיות חחובה – "חעתי וחצאתי", חחתייע בעצמך עד שחעשה חחשונה, ועי"ז "מיד הן נגאלין" (כפס"ד חרמב"ם)!

ג. ובנוגע לעצם השאלה שחרי אפשר לפדש ב"חכה לו בכל יום שיבוא", ש"חכה לו בכל יום – שייבוא" בעוד משר זמן, ולא ביים זה ממש – אזי גם זה ככלל לא שאלה, ובחידים:

בחמה מקומות מוצאים, שכאשר מסבירים ענין וחביאים רחיות לכך – מביאים כמה רחיות, וחמוב, שללל לרהאש אומרים את יסוד ועיקר חרה, ואח"כ מביאים עוד רחי, עוד סעיק וסניק לעצם ועיקר חרה, ובלשון חידיע – "יעוד יש לומר": אי בלשון חמשה (בכ"מ בפרקי אבות, ש"יש נחלי" ללמוד א"י בחקופה זו, בשבתות חקיי) – "ואומר"

מכ גם חוב, שהרה"י חנוספת מצד עיצמה פנעים כולה לחיות לא כל כך חזקה, כיון שאפשר לפרשה באופן אחר (ואזי חיה אינה ראי לעיננו); אבל לאחודי שמביאים את חרה, חחישונה וחעיקת, חיה מנלה מוח חפירוש של חרה, חנוספת, וחמה יוצא שחיה גלי ראי, לחדן חמדובר.

עי"ז בענינו:

כמדובר כמ"פ, שיסוד ועיקר חרה, שצרכים להאמין, לקוות ולבקש שמשיה יבוא חיים ממש חיה לא מ"חכה לו בכל יום

בשיעור שלך יושב גוה

פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. כמדובר כמה פעמים, ישנם אנשים שכשביאים אליהם בקושייא על ענינים הנוגעים לתורה ומצוות - הם מתבלבלים, נדמה להם שזו קושיא גדולה ונוראה, על"ד "המחבר הגדול והתורה הזה נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין מיס", ושמעולם לא היתה קושיא שכזו, והם אינם יודעים כיצד לתרצה.

אך כאשר מתבוננים ומסתכלים בתורה אפילו רק בשטחיות, רואים (בפרט בדרך יתום זה) שקושייא זו כבר נשאלה פעם, והשתובת נאמרה כבר בביתרו.

ב. אחת מה"קושייות" הללו היא בקשר לזה שישנו השקף הכי גדול ד"מיהו יהודי" - שרושמים אפילו מי שע"פ ההלכה הוא אינו יהודי כ"יהודי", שעל זה כששואלים אותם - היתכן? עונים הם גם ב"קושייא" - היתכן? איד **תנן** שואל שאלה כזו, הרי **עשינו כמה** פעולות טובות!...

תנן, כבר דובר בנוגע לזה, שהמ' הבהירה **כבר** [שיתכן מקרה כזה] ש"טענו חטיין והודה לו **בשעריו**"; מדובר על שני אנשים **נורמלים** הבאים לבית-דין, ב"ד שצריך להיות מורכב מדיינים "חמשים ונבונים" וידיעים לשבטכיים", ואעפ"כ אומרים **שתתכן** מצאיות כזו ש"טענו חטיים והודה לו בשעריו"!

ועד"ז במקרה שאנו דנים בו:

כששואלים אותם: כיצד תתמת על מסמך האומר שההוא יהודי בה-שעה שהוא בעצמו אומר שהוא גוי? אלא מה - הוא שילם 25 דולר, או שגם א"ז הוא לא שילם ורק רשמו לו שהוא שילם, ואתו בעצמך חותם או מצוה על השני לחתום בשלחותך שהוא יהודי?!

והתורה אמת אומרת שיהודי הוא מי שכופר בעבודת-זהו' ו"מודה בכל התורה **כולה**"!?!
- עונה הוא: מה זאת-אומרת? הרי אני למדתי את ה"דף היומי", הנחתת תפילין, אני לובש טלית קטן וניתן צדקה!...

למה הדבר דומה (לדוגמא), שנוגשים למישהו ואומרים לו: יש לך שונא שרוצה ר"ל להסיר את ראשך, אזי הוא עונה: הרי לי רגל בריאה ויד בריאה וממילא אינני צריך לעשות כלום בנידון!...

מתוכיחים אותו שרחתמנא-ליצלן, הראש שלו בסכנה! עונה הוא: אל תדברו אודות הראש אלא אודות שאר האיברים שבימיני!

ג. וכמדובר פעם בארוכה, ש"החדי" נהנו פעם לספר סיפור על אחד שה' תמיד מברכה-שחררה ("א מה שחורחהניקי"), עד-כדי-כך שה' מוכרה לילד לרופא. כשחזר מחרופא ה' מלא שמחה, שאלוהו: מה השמחה הגדולה (כיון שידעו שהוא חולה מסוכן)?
ענה הוא: מה זאת-אומרת? הרופא אמר שהכל בסדר!

[אע"פ שישנם חסידים: מי מחשב עם הירושלמי? מי לומד ירושלמי? - הרי זה מיעד לבסלים (בתורה עצמה), לאלו שאינם עוסקים בלסורקי שמועצתא אליבא דהלכתא...]:

מובא ברושמי ש"כל דור שאינו נבנה (ביהמ"ק) במיני מעלין עליו כאילו הוא החריב". והרוג'ז'בער לומד מבר להלכה שמוז מובן שחורבן ביהמ"ק הוא פעולה נמשכת, וכל זמן שלא בונים את בית המקדש, הרי זה כאילו שהחריבו אותו בעצמם!

וא"כ, כיצד מרחיבים לומר ש"אחכה לו בכל יום - שיבוא" לא היום אלא בעוד חודש או שנה, ועמב'ל יתור - לכאשר כל רגע שמשיח לא בא וביהמ"ק לא נבנה בחוזה הרי זה "כאלו הו' החריבו"!

כיצד מרחיבים לומר ש"אחכה לו בכל יום - שיבוא" לא היום אלא בעוד חודש או שנה, כאשר תודש או שנה, כאשר כל רגע שביהמ"ק לא נבנה בחוזה הרי זה "כאלו הו' החריבו"?

וממשיכים לטעון - "אחכה לו בכל יום", ובנוגע ל"שיבוא" זהו "עסק" של משיח ומסתמכים עליו שהוא יבוא מתי שהוא יצא!

מה זאת-אומרת? משיח הרי רוצה את מה שכל יהודי רוצה - שהמאח' תבוא מלד! ובאם לא - אומר הכותב "חלינו הוא נשא ומכאבנו סבלם ג' והוא מחולל מפשיעונו מדוכא מעוונותינו", כמבא גם בגמרא שמשח" יתנ"ב בן עניי סובלי הלאים". זאת-אומרת, שכל זמן שמשיח לא בא בלוי בעוה"ז - הוא אדם חולה, ויש לו יסורים נוראים בכל רגע, ר"ל!

ולאחרי שישנה יסוד ועיקר הרא' לזה שמקומום שמשיח יבוא ביים זה ממש - זה מגלה את הפדוש ב"אחכה לו בכל יום שיבוא" (שמע' עצמו ה' אפשר לכאורה לפרשו באופן אחר), בתור סניף וסניף בנוסף לעיקר הרא' ד"ליליעותך קוינו כל היום" כו'.
ה. ונוסף לזה, ישנה על"כ הרא' מהירושלמי

מה אומר הרבי ע"כ שלאחרונה מתפשים "סימנים" לביאת המשיח?

הסימנים התקיימו כבר בפשטות ובגלוי

בתקופה האחרונה מתפשים "סימנים" לביאת המשיח – "אָט אַט קומט משיח".
ובמצב, אין כבר צורך לחפש סימנים, שכן, כשנעניינים בסיים וחזרתם מסכת סוטה, רואים שהסימנים התקיימו כבר **בפשטות ובגלוי**
אמנם, ישנו סימן נוסף, אשר, עם היות שלא הובא בסיים וחזרתם מסכת סוטה, הרי זה פסוק מפורש בתנ"כ:
בסוף דניאל מדובר אודות העניינים שיהיו "באחרית הימים", עד לפרק האחרון, סיום וחזרתם ספר דניאל, שבו נזכר גם הענין "דתרבה הדעת" (כפי שמביא הרמב"ם ש"באותן הימים תרבה הדעה כו"). ובהמשך הענין נאמר, שבבוא הקץ "יתברר ויתלבנו ויצרפו רבים ורשעיו רשעים ולא יבינו כל רשעים והמשכילים יבינו".

. . ובנוגע לעניינינו:

העניינים המבהילים שרואים לאחרונה, כאמור, גם אצל יהודים – יש בהם גם ענין סוגי: הוכחה שכבר הגיע הזמן "דיתבררו ויתלבנו ונ".
(משיחת כ"ג מנחם-אב ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

מה אומר הרבי על מועד גאולת יהודי רוסיה?

גאולתם תהי' עוד לפני ביאת משיח צדקנו?

. . כל אותם היהודים שהגיעו משם לאחרונה או לפני זמן קצר או לפני כמה שנים – שיאמרו לחיים כולם ביחד,
ויאחלו חיים וברכה ושלוים לכל היהודים שלע"ע נמצאים עדיין מאחורי המסך (כפי שזה נקרא) – שיברכו אותם שיחזיקו בתוקף באידישקייט משום שזהו "חיייהם ואורד מייחם", וזה גמף שיעמידו חזק ("קוממיות") באידישקייט יקילו וע"ז את הגזירות ברעגים שעדיין נשארו עד גאולתם בקרוב ממש.
וגאולתם תהיה בקרוב ממש – עוד לפני ביאת משיח צדקנו שגם הוא יבוא בקרוב ממש, אבל גאולתם תהיה עוד לפני ביאת משיח צדקנו – בקרוב ממש.
ונפשו כולנו יחד, עם הקרובים ויחידים, ועם סתם יהודים שייצאו מאחורי המסך.
ועי"ז שהחזיקו בתוקף ובאומץ בתורה ומצוותי' שחם "חיינו ואורד מיינו" – נלך כולנו יחד באופן של "שמחת עולם על ראשם" לגאולה האמיתית והשלמה עי"י משיח צדקנו ובשמחה ובטוב לבב.

(תרגום חפשי משיחת כ"ג מנחם-אב ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

ג. ובה רואים ג"כ את המעלה של ילדים – כנ"ל שהעיקר ביציאת מצרים הי' "בערנו" "ספכם", ולזה בעיקר חננו פריעה, והבחינה של משה רבינו בתור רועה ישראל היתה דוקא מקטנים:

כאשר ישאלו ילד – מה הוא מתכוון בתפלתו "לשועותך קיינו כל היום", את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", "ותחזנה עינינו בשוכן לציון" – אז בכלל לא שאלה אצלו: הוא מתכוון בפשטות שהישועה תבוא מיד ממש? הרי הישועה היא דב טוב – ומדוע לדחות דב טוב למחר כשאפשר לקבלו היום?
הוא מבין כך **ממש בפשטות**, הוא לא זקוק כלל להסברים וראיות, במילא, גם מבגרים יכולים ללמוד מפר פירוש המילות בפשטות "לשועותך קיינו כל היום".

וכמדובר כמ"פ, שדוקא תפלות של ילד היא בפשטות ללא עירוב עניינים צדדיים: הוא לא יודע כלל מכל המציאות של ספרים וסדר השתלשלות, במילא כאשר שואלים אותו למי הוא מתפלל? הוא עונה מיד ובפשטות: להקב"ה בעצמו! ובלשון החסידיה – לעצמות ומחווה! והוא כלל לא מבין את השאלה.
עד"ז מובן שכאשר הוא מתפלל "לשועותך קיינו כל היום" זה אצלו בפשטות בלי לערב כל עניינים צדדיים. וכאשר שואלים אותו מה הוא מתכוון ב"לשועותך קיינו כל היום", הוא עונה בפשטות, שהישועה תבוא מיד. אצלו אין בכלל קס"ד לומר שהכוונה ישועה בעוד משך זמן.

וא"כ, לא זקוקים כבר לשום ראיות והסברות – צריכים רק לשאול אצל ילד בפשטות מה הוא מתכוון במילים אלו – וכבר ישמעו מהו הפירוש הפשוט בהו:

וא"כ ניצח מרחיבים לומר שמשיח וכל יהודי יכולים לחכות משך זמן עד שמשיח יבוא! ועוד חולכים ואומרים שזה לא הסוד והדוד שלנו לעצוק ולתבוע שמשיח יבא היום – לאחרי שזה מפורש בתורה, כנ"ל, מה זאת-אמרת שביאת המשיח תדחה ליותר מאוחר?
והגמרא בעירובין אומרת – שאמנם היא אינה אחת מהמסכתות הנלמדות בשיבות, אבל הרי היא מסכת בש"ס – שהאומר שמולעה זה נאה ושמולעה זה אינה נאה כו", זאת-אמרת, הוא אינו אומר ששמולעה זו אינה תורה מסויי, אלא הוא רק אומר שהיא אינה נאה, לא יפה לדבר על זה – הגמרא אומרת אף הוא נקרא...
ג. ואעפ"כ, כשבאים עם טענות אלו לת"ד'ניק – הוא מתבלבל ואין לו מה לשייב... מה זאת-אמרת שאין לך מה להשיב – כאשר המענה מפורש בתנ"ך, במרא ובמדרישים וכו'!

ובפרט שזה ששואל את השאלות, יודע לבד שזהו היפך האמת!
ואזי להאריך בדבר המבהיל, ובדבר הממצער עד כדי הבחלה.

מדברים רק בשבתם של ישראל – שכל השאלות והסיפיקות הללו באות מצד ה"יצר אסוי" של היהודי שמכסה על רצונו הפנימי, ובכדי לבלבל יחודי מביא היצר ראיות לעצמו מהתורה, עי"ז מה שפרעה טען (כנ"ל) "כי אאתה אתם מבקשים".
וכאמור, לא זקוקים כלל להסברות וראיות – כשישנו לשאול אצל חולה ר"ל, מתי הוא חפץ בישועה והפאה – ישמעו מה הוא יענה. והרי מובן במל-שבן בונגע לחללי המלות של כלל ישראל – ש"לשועותך קיינו כל היום" פרישו שהישועה תבוא היום ממש.

דורנו זה פועל גמור

העבודה ונטל שכל כולם

פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "חיי המקד"

"אינה נקראת המצוה אלא ע"ש הגומרה" (פרש"י בפרשתנו ד, א)

בנוגע להאמור לעיל (ס"ה בהשיחה) שהקב"ה לא רוצה שיהי' אצל בני ישראל הענוי ד"נהמא דכיסופא" -

אזי ידעה האמורה של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שכל יהודי אצל הקב"ה הוא בדוגמת חתן הסמור (א"רף קעסט"י) על שולחן חותנו העשיר (ר"א רייבן שוועק"),

למרות שביראי היות שחותנו הבטיח לו את כל צרכי הוא נותן לו הכל כדבעי, וכאשר חותנו הינו עשיר ונאמן וכו' מובן באיזה אופן הוא מעמיד לו את כל צרכיו - הנה כאשר חותנו רוצה שהחתן יעשה משהו (מאיזה סיבה שתהי'?) - הרי מצד זה שהחתן הינו מיוחס ולא רגיל לעבודה, אזי כאשר הוא עושה משהו באצבע קטנה, כיון שזה הספך טבעו ורגילותו לגמרי - זה אצלו בדוגמת עבודה קשה ביותר, **עבודת פד** שאצל שאר בני אדם.

[כמובן מכן שהגמ' מפרשת מהי "עבודת פד", "שהו מחליפין לו' מלאכת נשים לאנשים", הגם שעבודת נשים הינה קלה יותר מעבודת אנשים, בכ"ז זה נקרא "עבודת פד", כיון שזהו הפך הרגילות].

ועד"ז גם בנמשל: הנשמה הרי היעה "חצובה מתחת כסא הכבוד", אין לה שייכות כלל לעו"ה, אין לה שום שייכות לענין של "בירא" בכלל, ועאכ"כ שאין לה שייכות כלל ליבירה עמיקתא", ועאכ"כ שאין לה שייכות כלל לעבודות הקשורות לבור, ולבור עמוק - עמקת שמבור.

וכאשר חתן (הנשמה) נמצא בשליחות חותנו (הקב"ה) ב"בירא עמיקתא", בגלל שחותנו הכריח אותו להיות ב"בירא עמיקתא" - מובן, שכאשר חתן מוזי את אצבעו הקטנה בענינים של ה"בירא עמיקתא", אין להעריך את גדל העבודת פד שבוח, ועאכ"כ שלא שיקי לומר עי"כ שזהו "נהמא דכיסופא";

באם הוא הזיז את אצבעו הקטנה באיזה שהיא ענין ב"בירא עמיקתא" - מגיע לו על זה לא רק ש"י עולמות, אלא כל חתנ"י עולמות, עם כל הענינים שלמעלה מהעולמות, ועאכ"כ שמגיע לו בני חיי ומזוני ויחתי.

נוספת, המסובב - הגלות,

וביחד עם שללמות העים ישנה גם שללמות התורה ומצוותי', והולכים לשללמות הארץ, ובמהרה בימינו ממש.

(מתגוס חפשי משיחת ש"ס עקב ה'תשס"ה - בלתי מתוג)

עקב" - החשבון צדק דאלול

... כמדובר כמ"פ ובפרט לאחרונה, שכיון ש"אחכה לו בכל יום שייבוא", וע"פ כל הסימנים

הרי "הנה זה (משיח) בא", לכן עסוקים כל הזמן במחשבה ודיבור אודות המאלה, ומחפשים לקשר את כל הענינים דזמן זה עם האאלה, והעבודה דב"י היא **למה** את האאלה.

ובענינו: "עקב" יש בו גם הפירוש, שקאי על "עקב" בזמן - דרא דעקבתא דמשיחא, ובפרט עקבתא דעקבתא דמשיחא - הזמן בו אנו נמצאים עכשיו.

וע"ד שני פירושים תיל' ב"עקב" ישנם גם שני פירושים ב"עקב" בפירוש עקבתא דמשיחא: (א) מלשון עקביים, הודגא הנמוכה ביותר. כשם שעקב הרגל הוא החלק הכי תחתון בגוף האדם, עד"ז דרא דעקבתא דמשיחא הוא הדור הכי תחתון במשך כל הדורות, שבו שורר בעולם חושך כפול ומכופל. וכמבואר בחז"ל הסימנים הבלתי רצויים על החושך דעקבתא דמשיחא (כ"בעקבת משיחא חוצפא יסגא" וכי"ל). (ב) מלשון סוף ואחרית, שזה קאי על סוף ואחרית הגלות והתמים, תניף ומיז, ממשי לפני ביאת המשיח, כי כבר "כלל כל הקציעין" ועומדים מוכנים לגאולה.

ובפרט בדורנו זה ובזמננו זה, כמדובר כמ"פ, שכ"ק מו"ח אדמו"ר הוליד, ושכבר גמרו את כל הענינים, וגמרו גם "לצחצח את הכפתורים", והדבר היחיד שנשאר הוא - התנועה אחת של הקב"ה שיוציא את בני ישראל מהגלות ולהביאם אל ארץ הקודש... ולכן מבקשים וצויעקים יהודים עוה"פ ועוה"פ - ועכשיו עוד יותר בתוקף מפעם - "עד מתו"י?... ומזה ישנו גם למוד בנוגע להחשבון צדק דחודש אלול - שצריך להיות במיוחד בנוגע לחצב ד"עקב", עקבתא דמשיחא:

יש בכוחו של יהודי לעורר עצמו ולעורר יהודים אחרים, ובעיקר לעורר כביכול את הקב"ה - ש"בואו ונחשוב חשבונו של עולמים": לפי כל החשבונות (שהקב"ה הראה בתורתו ובהנחיסים שהוא עושה בעולם) היל צריך הקב"ה כבר מזמן להביא את האאלה האמיתית והשלימה עי"י משיח גדקנו (כנ"ל), ובפרט בשנה זו, שלפני כל החשבונות והסימנים היא ה"שנה שמהלך המשיח נתגלה בו" (כמדובר כמ"פ בחדשים האחרונים),

... נמצאים אנו בבית הנסחת ובית המדרש ובית מעשים טובים, וביחד עם ציבור משיחאל, ומכ"כ ציבורים (עשיריות) משיחאל - מקבל יהודי (במקום ובזמן זה) את הכחות המדולים ביותר וגם את הזכות ואחרית המדולה ביותר לבקש ולציעוק לחקב"ה: "עד מתו"י?... (משיחת ש"ס עקב, מכה"ח אלול ה'תשס"א - מתג, מתגוס מאידת)

סדר ההפטרות בשבתות אלו

הנחה: "ועד הנחות התמימים", הרגום: מערכת "יחי המלך"

"**רתאמר ציון עזבני ה' ואד' שכתני**" (מההפטרה דשבת זו)

ויהי"ד שיע"י ההתנוונות בענינים אלו, ובפרט בדברי רבותינו נשיאנו, מאירי עולם, שלאורם נלך עד ביאת משיח צדקנו, וגם לאחרי זה, בדיוק כשם ש"מישה ואחרו עמהם" – שזה ימחר עוד יחר את ביאת משיח צדקנו, באופן ד"אזאר עם ענני שמזא", "אחישרה", שהרי לאחרי כל המזוירות והענינים שעברו בגלות המר הזה, בני"י עומדים כבר במצב ד"אכ"י. ובפרט שנמצאים כבר לאחרי חמשה עשר באב, וכבר לאחרי אמורת ההפטרות ד"נתמו נתמו עמי" (בפ' ואתחננו), וגם לאחרי ההפטרות של (שבת זו) "רתאמר ציון עזבני ה' ואד' שכתני", כמבואר בספרים הטעם על סדר ההפטרות דשבעה דנחמנא – שלאחרי הירידה הכי גדולה דשלשת השבעות והשעה באב, מנחמים את בני ישראל "נתמו נתמו עמי", טוענים ע"כ בני"י – "רתאמר ציון" – להקב"ה, וטענה צדקת – "עזבני ה' ואד' שכתני": לאחרי ירידה כזו בחושך כפול ומכופל של הגלות – היתכן שהקב"ה שולח להם **נביא בלבד** שינחם אותם, והקב"ה בעצמו "עזבני" ו"שכתני" (כנבילי); בני ישראל צועקים: "אנן בעינו למחי קדם מלכא", מה שולחים לנו מלאך? ואח"כ (בפ' ראה) הם טוענים עוד יותר: "עניי סוערה לא נתמה"י

ולאחרי-זה הקב"ה אכן מקבל את טענתם ומשיב להם (בהפטרות דפ' שופטים): "**אנכי** הוא מנחמכם".

בדאי גם הקב"ה יודע לכתחילה שבי ישראל זקוקים לנחמתו, ולא רק לנחמה מנבוא – אלא צריכים שר"תחתון" יציע ממצמו שהוא זקוק לזה, "אנן בעינו מלכא", ואזי הקב"ה מקיים את זה.

אבל כל זה הוא כפי שכתוב בהפטרות: אך צריכים שזה ירד ויהי' בפועל ממש בעולם הזה המשמתי, כפי שאדמו"ר המה"ש אמר להצ"צ שרודצים את הגאולה כפסוטה, "משיח נא", תלכף ומיד עוד בשבת זה;

ומה שישנה השאלה, מה יהי' אז עם ההפטרות הבאות – יאמרו אותם לאחר ביאת משיח צדקנו, שגם אז תחי' קריאת התורה והפטרות, ואדרבה – באופן ד"כמעות רצונך".

ויהי"ד שכך אכן יהי' בפועל ממש, שמיד בא משיח צדקנו, וכל בני ישראל יצאו מהגלות, "בענינו ובעקצנו גו' בבנינו ובבנותינו", "קהל גדול ישוב תרה", באופן של אחדות ישראל, שההנחה לזה היא ע"י אהבת ישראל ואחדות ישראל עוד עכשיו, שזה בדרך ממילא מבטל את סיבת הגלות – הענין של היספ אהבת חנים, ואזי יתבטל ממילא, ללא שום פעולה

מכך גם מובן, שאפי' תנועה קלה של הבן שלא מעל שולחן אביו – כבר שולל בתכלית את כל הענין דנחמא דכסופא.

עאכ"כ שכבר היה הענין ד"ללה חמתו בעצם ובאנים" ועאכ"כ שכבר "עבד קציר כלה קיץ ואחרו לא נישעני" ועאכ"כ כשממצאים בחושך כפול ומכופל ו"לא אתנו יודע עד מה" – תורת אמת אומרת שכבר "כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה".

וישנה האמרה מרבבותינו נשיאנו (וגם מגדולי התורה בנלה דתורה), שכאשר יחרי מתאנה ל"ג"ט א קרעכין" על דב בלתי רצוי, זה ענין של תשובה אמיתית – בדוגמא למר שהגמ' פוסקת בנוגע לפועל, ש"המקדש את האשה ע"מ שאי צדיק אפילו רשע אמור מקדשת שמה חרה תשובה בדעתו", זאת-אומרת שבתורה תשובה אחד ויחיד הוא הופך להיות צדיק אמור (ישר ממעמד ומצב הפלי), כפי שאדמו"ר הזקן מביא א"י בהתחלת ספר התניא קדישא.

שבח אין מתכוונים לעורר קושיות – מתכוונים רק לגלות שוב את הדב (הפשוט והכי פשוט, בפשט דעולם העשיי): שכבר "כלו כל הקיצין", וכבר ישנו ענין התשובה – מכיון שכולם כבר פסקו שזחי "תשובה" ע"פ דין תורה.

ובדאי מתקיים פס"ד הרמב"ם "רבינוחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותו ומיד הן נגאלין", בגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו, ובעגלא דידן.

. . . וכמדובר כמ"פ שנומצאים אנו בתקופה שבה כבר "כלו כל הקיצין" וישנו ריבוי של תשובה ומעשים טובים.

ובפרט לפי המדובר בארוכה בביאור פירש"י בפרשתנו עה"פ "כל המצוה" ש"אינה נקראת המצוה אלא ע"ש המומרה" – שדורנו זה פועל את **גמר העבודה**, ובנוסח ל"ק מ"ח אדמו"ר נשיל דורנו שכעת מצמצמים את כפתורי המדים – אזי היות ועבודה זו מהוה את **גמר** כללות המדים, "זקראת כו' על שם המומרה" – זה נחשב כאילו עשו את כל מדי החייל ואיש צבא המלך שיע"ז נפעל הענין ד"ה' מלך גאות לבש", שעושים את לבושי המלך בכבוד ובעצמו (אע"פ שבפועל עשו רק את הצמצום האחרון של כפתור אחד), ונטילים את כל השכר על הכל.

ורשכר בא בגלוי לפטור מעשרה טפחים, ובאופן של חסדים הממולים, וזה מבטל ה"פורענות" שישנה בכל העולם כולו, ופועלים בכל העולם שמחה וטוב לבב בטוב הנראה והנלה בניי חיי' ומזוני, ובכולם רוחי.

וזו נעשית החכמה הקדושה ל"מצע" הכי גדול – הגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו ובקרוב ממש.

(תרגום חפשי משיחת ט"פ נקב, מבח"ח אזול, ה'תשצ"ח - בלתי מתוח)